

Aprecieri pentru această carte

” Drum printre amintiri... ”, un minunat mod de cunoaște o licărire din viața unui credincios și consacrat Om al lui Dumnezeu. O scripire ce poate învăța, îndruma, motiva sau încuraja alte vieți aflate în creștere, cautare sau la răscruce de drumuri. L-am cunoscut doar de departe și poate prea puțin pe fratele pastor Ionel Andreescu, dar chiar și așa am fost impresionat de frumusețea unui caracter ales, cu bunătatea, blândețea, smerenia, credințioșia ce păreau desprinse din farmecul inegalabil al Mântuitorului Hristos. Filă după filă, pășind printre amintiri de demult sau mai de aproape, am înțeles pe deplin că prima impresie n-a fost înșelătoare. Acest Om al lui Dumnezeu, în ciuda atâtor greutăți și încercări, a crescut frumos, s-a dezvoltat frumos, a îmbătrânit frumos și a murit frumos... în Hristos! L-am condus pe ultimul drum, drumul de dincolo de amintiri, cu impresia că de sus se revărsau și pentru el cuvintele dumnezeiești “ Iar tu, (Ionele) du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.”(Daniel 12,13)

Pastor Mihai Maur

Viața unui om reprezintă o cărămidă așezată în edificiul universal al omenirii, iar ea este cu atât mai vizibilă cu cât a fost mai de valoare. O viață trăită frumos și cu rost și păstrată într-o carte are darul de a fi nu doar o frumoasă aducere aminte despre om ci și o sursă de inspirație și viziune.

Lucrarea autobiografică a pastorului adventist Ionel Andreescu o consider fără doar și poate un manual de trăire și slujire nu doar pentru cei cu vocație pastorală, ci tuturor celor care iubesc profund pe Dumnezeu și vor să învețe cum să înfrunte primejdia.

*Cu respect și prețuire,
pastor Marcel Țărmure*

*”Trec uneori cu mașina pe centura ocolitoare a Ineului. De ceva vreme, simt nevoia să îmi arunc privirea spre cimitirul din marginea orașului care se vede din șosea. Am avut onoarea să stau acolo la căpătâiul unui om pe care nu l-am cunoscut pe cât ar fi trebuit, fratele Ionel Andreescu! În puținele ocazii în care l-am întâlnit, am beneficiat de zâmbetul cald, de cuvintele pline de încurajare, de rugăciunea mijlocitoare pe care, ca unul care a pășit înaintea mea pe calea slujirii pastorale, le oferea cu generozitate maximă! A rămas în memoria mea, mai presus de orice altceva, ca un OM AL LUI DUMNEZEU, plin de bunătate, simplu, autentic! Cartea pe care o ținem în mână, ne ajută să îl cunoaștem mai bine, acum când nu mai este printre noi. Dar ... așteptarea cea mare – și vă spun sigur că era și a dumnealui – este să ne întâlnim curând în Împărăția Slavei divine, unde să-L cunoaștem pe Dumnezeu și unde să ne cunoaștem unul pe altul!
Experiența de viață și slujire a fratelui Andreescu oferă indicii despre drumul pe care să-l urmăm într-acolo ... ”*

*Cu prețuire deplină și respect profund,
pastor Narcis Ardelean*

*„Caut un om...” spune Cuvântul Inspirat, și continuarea textului o știm cu toții, și anume, că este atât de greu de găsit un OM...
Se caută omul acela creat de Dumnezeu la început, cu gândurile toate îndreptate spre bine, asemănare cu Dumnezeu, un om care nu-și pierde bucuria de a trăi cu Dumnezeu, care nu se împiedică de nereușita unei zile, ci plin de mulțumire își așează seară de seară genunchiul lângă pat, și îi mulțumește lui Dumnezeu pentru atât de multe... prin aceste cuvinte l-am descris pe omul ingerit, pe care l -am apreciat atât de mult și care poartă numele de Ionel Andreescu, câtă reverență are sufletul meu pentru el!
Am avut onoarea să-l aud predicând, glasul lui era un amestec de blândețe și slavă, te aducea atât de aproape de Dumnezeu!
Acum îmi spun, dacă noi ca oameni, nu putem trece cu vederea peste o viața atât de prețioasă ca și a acestui om, cum ar putea trece îngerii?
Dar Dumnezeu?*

Iată un gând pe care îl veți întâlni în carte și care vă va aduce mintea și inima în sărbătoare:

„Fiecare își are experiența sa personală, fiindcă suntem unici, dar când trecem prin experiențe pe care Dumnezeu le îngăduie în viața noastră, se spune ca acele experiențe sunt cele pe care le-am alege la sfârșit chiar noi înșine.”

Aceasta nu este o carte pe care să o citești o singură dată, ci una pe care o vei citi iar și iar, un manual care te învață să trăiești atât de frumos doar privind la un om simplu și experiența sa de viață cu Dumnezeu.

*Cu reverență și apreciere,
Laura Dan*

Introducere

În ultimul discurs pe care Domnul Isus l-a ținut ucenicilor Săi, pe Muntele Măslinilor, înainte de răstignirea, învierea și înălțarea Sa la Cer, așa cum este raportat în capitolul 24 din Evanghelia după Matei, El S-a referit la trei generații de oameni:

1. Generația antediluviană
2. Generația poporului iudeu dinaintea distrugerii Ierusalimului.
3. Generația sfârșitului dinaintea revenirii Domnului Hristos.

Care sunt caracteristicile generale ale acestor trei generații, așa cum sunt descrise în Cuvântul cel Veșnic al lui Dumnezeu?

1. „Căci dinadins (intenționat, premeditat), se fac că nu știi!” (2 Petru 3:5) Ignoranță voită și deliberată.

2. „... oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele”. Ioan 3:19

3. „... batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor”. 2 Petru 2:12

4. Fiecare generație „a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit deloc”. Luca 12:42-48.

5. „Dacă ați fi orbi”, le-a răspuns Isus, „n-ați avea păcat; dar acum ziceți: „Vedem (pretindeau că văd) tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne”. Ioan 9:41

6. „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio dezvinovățire (scuză) pentru păcatul lor”. Ioan 15:22; Romani 1:19-20; Fapte 17:30-31

7. „Deci cine știe să facă bine, și nu face, săvârșește un păcat!” Iacov 4:17

„Dar ei nu vor să știe de nimic...”. Psalmi 82:5.

De fiecare dată, când un suflet nu deschide ușa inimii sale lui Isus, el va deveni din ce în ce mai insensibil, nedispus și neîn stare să răspundă la ultimul apel de pocăință al Duhului Sfânt și al lui Isus Hristos cum spune refrenul unui imn:

„Isus mă cheamă neîncetat,
Veniți la El ne’ntârziat.
În ziua de apoi când învia vom noi,
Să nu ne spună El: E prea târziu, e prea târziu”.

Dacă ne-ar spune Dumnezeu

de Bertha Hudelson

Fluturaș micuț, albastru
Drumul cum de-l știi prea bine
Când în zborul tău maestru
Te-nvârtești în unde line?

Vermișor ce porți o haină
Albă, moale și pufoasă,
Cum știi tu s-alergi în taină
Pe-a ta cale înspre casă?

Iară tu păianjen taci
Și țeși pânza ta cea fină...
Cine te-a-nvățat s-o faci
Toată vara prin grădină?

*"Te **laud** că sunt o făptură așa de minunată...!"*
Psalm 139:14

Istoria începutului vieții mele

E.G. White: „Nu ar trebui să ne temem de nimic, decât să uităm calea pe care ne-a călăuzit Domnul!”

„Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine”
Psalmi 139:14-18.

Încep să călătoresc pe drumul printre amintiri...

Istoria vieții mele a debutat într-o familie săracă, între patru surori, eu fiind singurul băiat. Părinții mei au fost credincioși ortodocși practicanți, nu au lipsit nicio duminică de la biserică.

După un timp, nu au mai simțit împlinirea și pacea sufletească pe care le căutau; și au început să caute „mântuirea pentru veșnicie”.

Se tot întrebau ce să facă pentru a o descoperi. S-au hotărât să se roage două săptămâni, au stăruit în rugăciune ca Domnul să le arate o cale. Zilele treceau... După multă frământare sufletească, într-o seară, s-au culcat și tatăl meu a adormit repede, obosit și oarecum descurajat. Mama parcă nu avea somn, deși trecuse de miezul nopții. Spre surprinderea ei, chiar dacă era întuneric beznă a apărut o lumină, care se făcea tot mai strălucitoare până când a apărut o ființă serafimică, îmbrăcată într-o haină albă, imaculată și i se adresă, îndemnând-o să citească Exodul capitoulul 20. A repetat acest îndemn de trei ori, apoi s-a retras, iar lumina a dispărut. Plină de emoție și teamă, dar și de nerăbdare, mama s-a ridicat

din pat și cu mișcări febrile a căutat lampa. Pe atunci încă nu era lumină electrică în zona noastră; a aprins lampa și a luat Biblia, a deschis la locul indicat, a citit și i s-a luminat mintea când a ajuns la porunca a IV-a. S-a gândit că acolo era adevărul, după care tânjeau de atâta vreme și a simțit o pace și o liniște plăcută în suflet. A lăsat Biblia deschisă acolo, a stins lampa și s-a culcat, a avut un somn odihnitor până dimineața.

Așa au început părinții mei credința lor bazată pe răspunsul dat de Însuși Dumnezeu în urma rugăciunilor.